

Sygn. akt VIII C 2001/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 6 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W.

przeciwko I. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. na rzecz pozwanej I. M. kwotę 197 zł. (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2001/17

UZASADNIENIE

W dniu 25 sierpnia 2011 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej I. M. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 758,35 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że na podstawie umowy cesji z dnia 12 kwietnia 2011 roku nabył od (...) S.A. z siedzibą w W. prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)

W dniu 31 sierpnia 2011 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 4 v.)

Nakaz ten zaskarżyła sprzeciwem w całości pozwana, wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw k. 8 v.)

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu.

(postanowienie k. 12 v.)

W piśmie procesowym z dnia 10 listopada 2017 r. odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia strona powodowa wskazała, że do roszczeń o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, znajdzie zastosowanie trzyletni okres przedawnienia. Ponadto pozwem złożonym na urzędowym formularzu powód podtrzymał żądanie pozwu wraz z uzasadnieniem jak w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(pismo procesowe k. 17, pozew k. 18- 19)

W sprzeciwie złożonym na urzędowym formularzu pozwana podniosła, że strona powodowa nie sprostала ciężącemu na niej obowiązkowi udowodnienia istnienia i wysokości zobowiązania objętego pozwem, daty wymagalności roszczenia, sposobu i okresu wyliczenia odsetek, a także nie udowodniła nabycia wierzytelności od (...) S.A. z siedzibą w W..

(sprzeciw k. 47- 48)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 58)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 sierpnia 2005 r. I. M. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę dotyczącą udziału w promocji mixPlus nr 586/05. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony, a pozwana kupiła telefon N. (...).

(umowa dotycząca udziału w promocji k. 23- 24, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 27- 30)

W dniu 5 lutego 2008 r. I. M. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. Umowę Sprzedaży Aparatów w ramach Programu (...) Aparatów dla (...) nr (...).

(umowa sprzedaży aparatów k. 25- 26)

W dniu 13 lipca 2009 roku (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił wobec I. M. notę obciążeniową nr (...) -MP na kwotę 600 zł., płatną do dnia 28 lipca 2009 r., tytułem kary umownej za niedotrzymanie zobowiązań wynikających z § 2 Regulaminu (...).

(nota obciążeniowa k. 12)

W dniu 12 kwietnia 2011 roku (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 20)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od I. M. kwoty 758,35 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z umowy o świadczenie usług telefonicznych zawartej z pierwotnym wierzycielem - (...) S.A. z siedzibą w W.. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła zarzut przedawnienia

roszczenia, braku legitymacji procesowej czynnej, nieudowodnienia istnienia i wysokości zobowiązania objętego pozwem, daty wymagalności roszczenia, jak również sposobu i okresu wyliczenia odsetek.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, gdyż skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Przedmiotowy zarzut okazał się zdaniem Sądu zasadny. Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym. Zgodnie z przepisem art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Należy przyznać rację stronie powodowej, że do świadczeń wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych znajdzie zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123§ pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123§1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. W niniejszej sprawie strona powodowa nie wskazała wyraźnie od jakiej daty dochodzone roszczenie stało się wymagalne. Jedynie z noty obciążeniowej nr (...) - MP wynika, że termin zapłaty kary umownej został wyznaczony na dzień 28 lipca 2009 r. Strona pozwana kwestionowała powyższą datę wymagalności roszczenia, a zatem to na stronie powodowej, zgodnie z treścią art. 6 kc ciążył obowiązek udowodnienia okoliczności, z której wywodziła skutki prawne. Roszczenie dochodzone pozwem wynikało z umowy zawartej w dniu 5 lutego 2008 r., a z przedmiotowym powództwem powód wystąpił w dniu 25 sierpnia 2011 roku. A zatem jest prawdopodobne, że roszczenie stało się wymagalne przed dniem 24 sierpnia 2008 r., czyli przed okresem 3 lat od dnia wniesienia pozwu.

Podobnie Sąd ocenił zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut braku legitymacji procesowej czynnej. W ocenie Sądu (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do I. M. wynikająca z zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Co prawda powód przedłożył umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 12 kwietnia 2011 r. zawartą z (...) S.A. z siedzibą w W. oraz zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności sporządzone przez pierwotnego wierzyciela w dniu 13 maja 2011 r. Jednak strona powodowa złożyła jedynie kserokopie powyższej umowy i zawiadomienia. Zgodnie z art. 129 § 2 i 3 kpc zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, a zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej ma charakter dokumentu urzędowego. Pozwana wniosła na podstawie art. 129 § 4 kpc o zobowiązanie strony powodowej do złożenia oryginałów dokumentów złożonych w toku postępowania. W myśl powołanego przepisu art. 129 § 4 kpc jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, sąd, na wniosek strony albo z urzędu, zażąda od strony składającej odpis dokumentu, o którym mowa w § 2, przedłożenia

oryginału tego dokumentu. W związku z tym zarządzeniem z dnia 1 grudnia 2017 r. Sąd zobowiązał powoda przez pełnomocnika do złożenia oryginałów dokumentów złożonych przez stronę powodową w sprawie. Pomimo doręczenia powyższego zobowiązania w dniu 12 grudnia 2017 r. powód do zamknięcia rozprawy nie przedstawił wnioskowanych dokumentów. Jednak nawet gdyby przyjąć, że przedstawiona przez stronę powodową umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 12 kwietnia 2011 r. zawarta z (...) S.A. z siedzibą w W. oraz zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności sporządzone przez pierwotnego wierzyciela w dniu 13 maja 2011 r. mają walor dokumentu w rozumieniu przepisów postępowania cywilnego, to również wówczas podniesiony przez pozwaną zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powoda, należałoby uznać za zasadny. Powód nie załączył wykazu wierzytelności objętych umową zawartą w dniu 12 kwietnia 2011 r. Tymczasem z § 3 pkt. 2 wynika jasno, że zbywca zobowiązał się sporządzić i dołączyć do umowy płytę CD, zawierającą wykaz wierzytelności objętych umową. W związku z tym nie jest wiadome, czy wierzytelność przysługująca (...) S.A. z siedzibą w W. wobec pozwanej była objęta umową sprzedaży wierzytelności zawartą w dniu 12 kwietnia 2011 r. Powyższej oceny Sądu nie zmienia fakt przedstawienia zawiadomienia o sprzedaży wierzytelności sporządzonego przez pierwotnego wierzyciela w dniu 13 maja 2011 r. Poza stanowiskiem służbowym nie jest wiadome, kto złożył podpis pod powyższym pismem, a zatem nie sposób ustalić, czy osoba ta była upoważniona do reprezentacji (...) S.A. z siedzibą w W.. Zdaniem Sądu sporządzone w dniu 13 maja 2011 r. zawiadomienie ma co najwyżej walor dokumentu prywatnego co w związku z treścią art. 245 kpc oznacza, że stanowi dowód tego, iż osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie.

Należy zauważyć, że strona powodowa w żadnym ze złożonych pism procesowych nie wyjaśniła z jakiego tytułu dochodzi od pozwanej zapłaty kwoty 758,35 zł. W uzasadnieniu pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód wyjaśnił jedynie, że nabył wierzytelność wynikającą wprost z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z kolei w piśmie procesowym z dnia 10 listopada 2017 r. odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia strona powodowa wskazała jaki termin znajdzie zastosowanie wobec roszczeń o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, sugerując w ten sposób, że zapłaty z tytułu tych świadczeń dochodzi w przedmiotowej sprawie. Jedynie wobec złożenia noty obciążeniowej nr (...) - MP można się domyślać, że jednak powód dochodzi zapłaty kwoty 600 zł. z tytułu kary umownej za niedotrzymanie zobowiązań wynikających z § 2 Regulaminu promocji. W tym miejscu należy przywołać identycznie, jak w przypadku omawiania zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej, argumenty dotyczące mocy dowodowej powołanej noty obciążeniowej wobec braku poświadczenia zgodności z oryginałem. Poza tym strona powodowa nie udowodniła faktu naruszenia przez I. M. § 2 Regulaminu promocji, który dotyczy zasad zasilania konta, jak również nie wykazała prawidłowości naliczenia kary umownej w kwocie 600 zł. Co prawda § 3 pkt. 2 przewiduje możliwość naliczenia kary umownej, jednak różnicuje jej wysokość od ilości zasileń konta kwotą minimalną. Skoro umowa nr (...) została zawarta w dniu 5 lutego 2008 r., a nota obciążeniowa została wystawiona w dniu 13 lipca 2009 r. to możliwe jest, że pozwana dokonała więcej niż 12 zasileń konta kwotą minimalną.

Powód nie wyjaśnił również co składa się na pozostałą kwotę dochodzoną pozwem, przekraczającą 600 zł. z tytułu kary umownej. Można się jedynie domyślać, że kwota 158,35 zł. stanowi kwotę skapitalizowanych odsetek za okres następujący po dniu wymagalności kary umownej, czyli 29 lipca 2009 r., do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, czyli 24 sierpnia 2011 r.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwana powinna zapłacić mu należność w wysokości wskazanej w pozwie. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów

zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Poza tym w ocenie Sądu roszczenie powoda w zakresie kwoty 600 zł. tytułem opłaty za niedotrzymanie warunków promocji, powinno podlegać oddaleniu, również z tego powodu, że powyższa kwota stanowi karę umowną zastrzeżoną na wypadek braku spełnienia świadczenia pieniężnego. Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c. strony, zawierające umowę, mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie określa granicę swobody umów wskazując, iż ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem jest między innymi art. 483 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody, wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi, przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Cytowany przepis, z uwagi na zawartą w nim normę prawną, jest przepisem bezwzględnie obowiązującym.

Wskazać przy tym należy, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, który Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela, przy ocenie charakteru zastrzeżonej kary należy brać pod uwagę charakter prawny zobowiązań, które należą do essentialia negotii, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe) nie mające charakteru dominującego, a przez to nie wpływające na charakter zobowiązania strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 roku, w sprawie sygn. akt V CKN 171/00, LEX nr 52662). Tym samym to właśnie obowiązki, które można określić mianem podstawowych, decydują o charakterze zobowiązania strony i przesądzają, czy jest to zobowiązanie pieniężne czy też nie. Obowiązki dodatkowe jako niemające podstawowego znaczenia dla zobowiązania stron, tj. nie wpływające na istnienie samego zobowiązania, nie wpływają również na jego charakter.

W przedmiotowej sprawie na podstawie zawartej z pozwaną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, pierwotny wierzyciel zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanej określonych usług, natomiast pozwana jako abonent zobowiązana była do zasilania konta kwotą minimalną. Taka treść umowy stron pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż zobowiązania pozwanej niewątpliwie były od początku zobowiązaniami stricte pieniężnymi,

Zastrzeżenie kar umownych w sytuacji, o której mowa, uznać należy za niedopuszczalne i jako takie w świetle przepisu art. 58 k.c. nieważne. Zgodnie bowiem z treścią art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy, jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2005 roku, sygn. akt V CK 90/05, M. Prawn. 2005/18/874; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1966 roku, sygn. akt III CR 45/66, LEX nr 5962; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 roku, sygn. akt I ACa 368/05, OSAB 2005/3/3). Podobne stanowisko wielokrotnie zajął Sąd Okręgowy w Łodzi, między innymi w sprawach o sygnaturach III Ca 939/06, III Ca 466/08, III Ca 675/08, III Ca 681/07, III Ca 72/08.

Podnieść nadto należy, że zgodnie z art. 385¹ § 1 i 3 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, niezgodnione indywidualnie, nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Pozwana nie miała rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, w tym postanowień Regulaminu promocji. Postanowienia te zostały jej narzucone przez pierwotnego wierzyciela. Postanowienia o karze umownej kształtują prawa i obowiązki pozwanej jako konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy, a tym samym nie wiążą pozwanej.

W uzasadnieniu pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód powołał się na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, jednak w dalszym toku postępowania nie przedstawił tego dokumentu. Można jedynie zauważyć, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego,

zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny ocenił część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wierzytelność nie została zbyta na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodował bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta. Zatem wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie jest samodzielnym dowodem nabycia przez stronę powodową wierzytelności wobec pozwanego.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości. Powód winien zatem zwrócić pozwanej koszty niezbędne poniesione w celu obrony jej słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.).

Koszty poniesione przez stronę pozwaną wyniosły 197 zł i obejmowały koszty zastępstwa radcy prawnego w stawce minimalnej 180 zł. (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.